

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'enfilall de perles

Una dama noble anava amb ses dues filles a un casament que's celebrava en un lloc de la casa d'un príncep que estava en uns boscos. Totes anaven luxosament habillades, amb vestits de seda i ornades d'or i perles fines. En entrar al bosc, el carruatge topà amb un marge i una branca s'enredà de tal manera amb el collaret d'una de les noies, que trencà el fil de les perles i totes quedaren escampades per terra. Als crits de la mare i les filles, el cotxer féu parar el

carruatge tot seguit, baixaren i varen estar prop d'una hora per recollir les perles que s'havien amagat entre les herbes i les mates. Les dues noies estaven enfadades perquè per culpa d'aquest accident arribarien massa tard a les bodes. En aquestes compareix un llenyataire, que arribà corrent de dins del bosc. — Senyoretas: — digué — no es queixin ni es lamentin, poden donar gràcies a Déu d'aquest contratemps, Allà al bosc hi ha escampats una colla de bandolers. Jo hauria portat abans la nova, però no he pogut perquè he hagut de donar una gran volta perquè els bandits tenen

vigilat tot el bosc. Si vostès no s'haguessin vist obligats a aturar-se, jo hauria arribat massa tard per impedir que vostès fossin robades i potser assassinades i tot. La dama noble agrai i gratificà al llenyataire i manà al cotxer que tornés cap a casa i digué a ses filles: — Ja veieu filles meves, el bé que Déu dispose totes les coses. La nostra vida estava pendent d'un fil de perles. El retard que tant ens enutjava, motivat per haver-se trencat l'enfilall de perles, ha sigut la nostra felicitat.

S'han acabat els calbs

per CORNET

— Què serà? Afaitar, tallar els cabells!..
— Que vol tallar home de Déu? si no en tinc ni un per mostrar.

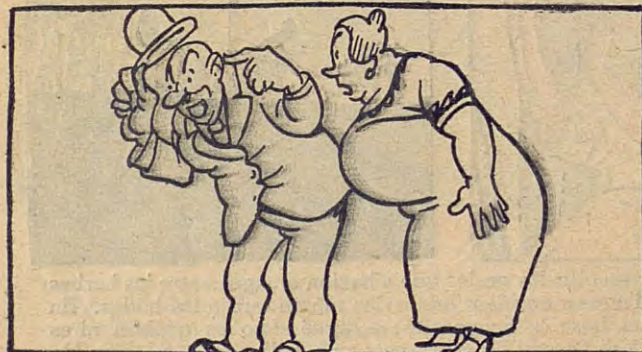
— Això perquè vostè vol. Provi aquesta fricció i li sortirà el cabell a 80 per hora.
— Cal'home, no. No hi crec pas en cap fricció. He perdut la confiança en totes elles.

— Li asseguro que aquesta no és pas com les altres.
— No s'escarrassi, ja li he dit que no creia en cap remei extern. Si no em dona una beguda que me'ls faci créixer.

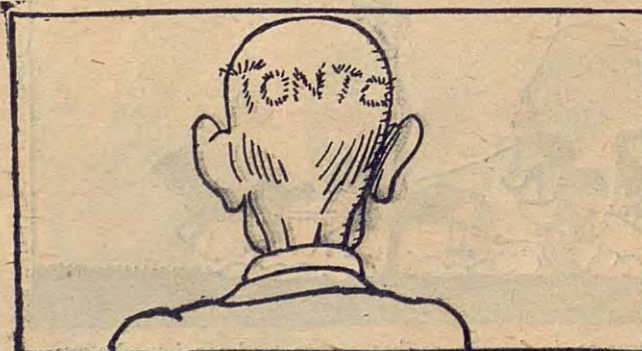
— Té! ara que està distret li faré la prova i veurà si tinc o no raó en defensar l'eficàcia del meu remei...

— Vols ferme el favor, noia, de veure què hi tinc aquí sobre el clatell ja que tot avui sento una picoreta que em fa certa angúnia.

Reina Santíssima. I quin lleterero que t'hi ha sortit.

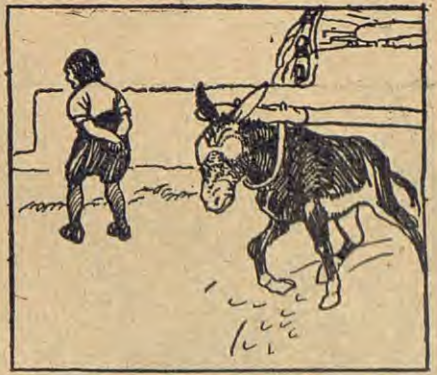
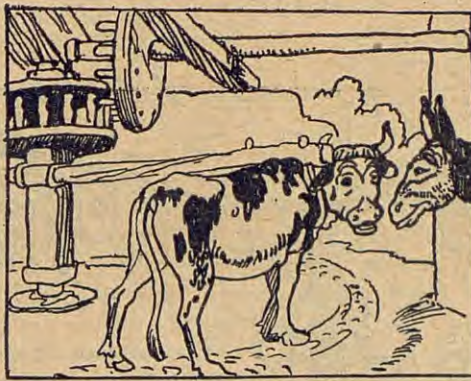
— ...

— Amic, heu guanyat la partida. Vinga una ampolla del vostre elixir i borreu-me tot seguit el lleterero del clatell.

Del "Llibre de les bèsties" de Ramon Llull

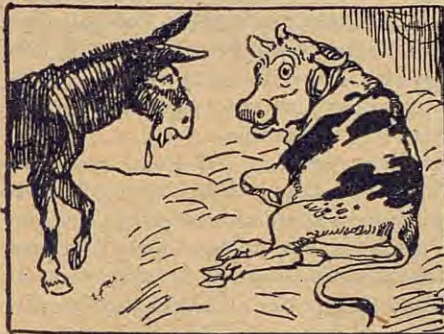
per LLAVERIAS

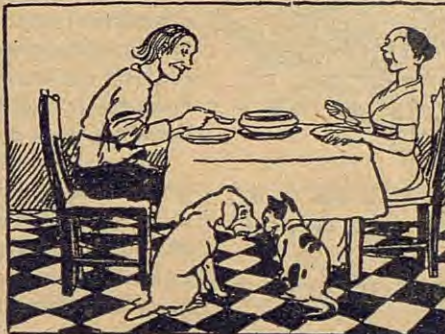
En una terra s'esdevingué que hi havia un home al qual Déu havia donada tanta ciència, que entenia tot el que deien les bèsties. Però aquest do li havia sigut donat amb la condició que el dia que digués a algú ço que les bèsties deien, moriria.

Aquell home tenia un hort. Un bou tirava aigua de la sinia i un ase portava els fems. Un dia que el bou estava de mal humor, l'ase li aconsellà que el vespre no mengés, per tal que l'endemà hom no el posés a rodar la sinia. El bou seguí el consell de l'ase...

...i com fos que l'hortolà cregué que el bou estava malalt, posà en son lloc l'ase, el qual tot el dia tingué de tirar treballament de la sinia. Quan vingué la nit trobà a l'estable el bou que jeia. I plorant l'ase li digué: — El nostre amo té...

...l'intenció d'avisar un carnicer, car et creu malalt de debò. Jo crec que abans no et mati és millor que tornis al teu ofici i no simults estar malament. — El bou cregué de bona fe les paraules del marriet de l'ase, i aquella nit tornà a menjar.

L'hortolà va sentir tot ço que havien parlat el bou i l'ase, i li féu tauta gràcia, que durant el sopar no pogué aguantar-se el riure. La seva dona, que era molt tafanera, volgué saber de què reia el seu marit, mes aquest no li volgué dir...

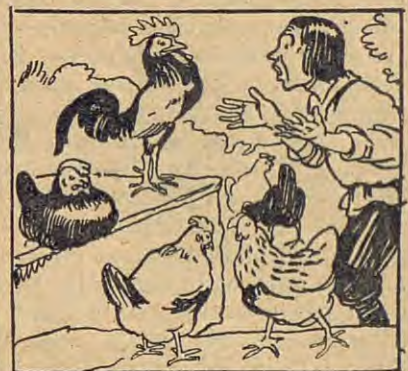
...car temia que vindria la mort si trencava la condició per Deu establerta. Aleshores, la muller digué que no menjaria ni beuria i que es deixaria morir si no li deia. L'hortolà, que l'estimava molt, intentà dissuadir-en...

...més la dona insistí tant i tant i féu tan bé el paperoi, que el marit digué que li explicaria tot, però que, abans, volia fer el seu testament, per quan ja sabia que tenia de morir. Mes en posar-se a escriure el torbà el caní del gall...

...el qual, després parlant amb el gos, digué que trobava molt bé que el seu amo morís car no sabia ésser un home com pertocava, fent-se respectar per la seva muller. L'hortolà, interessat per les paraules del gall, corregué a veure'l.

I li preguntà què calia fer. El gall cridà deu gallines i amb un gest solament les féu ajuntar a un lloc. — I doncs tu — digué l'home — si tinguéssis una muller tan folia com la meva, què li faries? — El gall somrigué.

— Si em trobés en el teu cas — exclamà — tallaria cinc vergues d'aquell magraner que hi ha a l'hort i batria ben fort la meva muller fins que les hagués trencades o ella mengés i beves o bé es morís de fam i de sed. — L'home pensà que bé podria tenir raó el gall...

...i posà a la pràctica el seu consell. I la seva muller, que de primer volia seguir fent el paperot, es decidí a creure i a menjar quan tingués gana i a amoinar el seu home amb preguntes indiscretas.

I l'hortolà remercià el gall pel seu bon servei, convençut que moltes vegades allà on no arriben els precís i les advertències, hi fan gran paper unes bones vergues.

L A U o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

La sospita d'En Lau no era infundada. Quatre hores després d'haver partit ell i el seu company de l'acampament poiutxe, deixant la tribu dormida sota l'efecte de l'alcohol, la seva fugida va ésser descoberta. La ràbia que en sentiren aquells salvatges va contribuir a desensopir-los depressa; no trigaren gens a organitzar la persecució. Vint homes amb una cinquantena de cavalls varen llançar-se a córrer sobre llur pista. No els calgué seguir-la gaires dies, per conèixer que tard o d'hora els fugitius anirien a raure al riu Negre.

Aleshores, varen abandonar llur petge i galoparen de dret cap aquell riu impetuós que corria entre penya-segats i que per força havia d'aturar llur fuga. Un cop arribats a la seva cova, els vint cavallers poiutxes varen repartir-s'hi estratègicament de manera que abastessin una llarga extensió i que els tres llocs on era possible passar el corrent a gual, restessin estretament vigilats.

Preses aquestes precaucions, els poiutxes esperaren segurs que els dos catalans no podien escapar-los. I, certament, no feia una hora que havien arribat a la vora del riu que ja un poiutxe havia descobert llur arribada i s'esquitllava sigilosament per avisar els altres. Reunida tota la tropa, protegits per la fosca, vingueren al lloc on Lau i el Roig havien fermat llurs cavalls. Se n'apoderaren, però no arribaren pas a descobrir on eren els dos nois. S'havien abocat dos o tres cops a la cinglera tot i que no els semblava possible que entre els seus roquissars, passés la nit ningú. El foc s'havia apagat i els ulls dels poiutxes no veien sinó l'espèdat davallant gairebé verticalment fins l'aigua remorosa.

Els poiutxes arribaren a pensar si els dos catalans, veient-se descoberts, s'haurien estimbat. Però una resta de cobejança els feu retirar els cavalls i romandre a mitja llegua del riu, en una petita eminència dels terrenys que, en fer-se clar, els deixaria albirar una gran extensió de plana.

També Lau i el Roig, després d'escrutar anhelosament les tenebres que els voltaven, varen deliberar d'esperar el dia, abans d'arriscar-se a una exploració més ampla.

Com trigaren a passar les hores d'aquella nit, tan deliciosament començada! Els dos amics, desvetllats per l'incertesa de llur situació, no cessaven de combinar en veu baixa totes les hipòtesis. Els cavalls havien fugit? Havien estat robats? Es trobaven de bell nou sota l'amenaça dels poiutxes? No escamotejaven pas la gravetat enorme del perill si aquesta suposició al capdavant resultava confirmada. Les soles armes que tenien eren els llaços entortolligats a la cintura i els ganivets que havien agafat abans de sortir de llur campament. Si els calia lluitar en camp obert, el resultat de la lluita havia fatalment d'ésser-los desfavorable.

Quan va començar a clarejar, Lau i el Roig, arrecerats per les herbes, varen posar-se drets i varen inspeccionar els horitzons. Aviat, cap al Surest, sobre una eminència, els semblà albirar la fumera d'una fogaina. A mesura que la claror cresqué, varen anar distingint una colla de cavalls, entre els quals sens dubte hi havia els cinc que els havien dut fins allà.

— Què farem, Lau? — va demanar el Roig mirant el seu company, com si necessàriament hagués de donar-li una solució ràpida i perfecta.

— Res, ara com ara — respongué Lau sense apartar els ulls de la massa confosa que formaven els cavalls d'aquell enemic no conegut encara. — Si hi hagués manera de saltar a l'altra banda del riu, cuitariem a saltar...

— Vols dir que nedant no arribaríem a passar?

— No siguis temerari, encara que aconseguíssim atravesar sense que el corrent ens arrocegués; com ho fariem per enfilarnos a l'altre vora?

Però no fer res?.. — insistia el Roig al capdavant d'una estona d'immobilitat i de mutisme.

Lau va contestar amb una mena de grunyit.

No volia parlar; no es volia distreure. Feia un suprem esforç per descobrir una sortida a la tràgica situació en que es trobaven. D'una banda, el riu amb les seves aigües esvalotades, corrent entre dos murs de roca; d'altra banda uns indis, probablement els poiutxes, plantats a l'aguait en un turó que no distava mitja llegua... Ah, no era pas cosa de per riure!

— Veiam — va fer Lau tot d'un plegat, com si despertés d'un somni. — Tens el teu llaç?

— Sí — va respondre el Roig, mostrant la corda de cuir que duia entortolligada a la cintura. — Què penses fer?

— Muixoní! — va dir En Lau, posant-se l'índex als llavis amb un aire imperatiu que no admetia rèplica. — Tu no perdis de vista la gent del turonet... Si descobreixes algun moviment sospitos, cuita a cercar-me. Vaig cap al cingle... Apa.. ull viu!

I En Lau, s'esquitllà entre les mates, sense gairebé bellugar-les. El Roig, sense deixar de vigilar l'incògnit enemic, rondinava de baix en baix:

— No entenc de què se les heu...

Després, sentint que la confiança en la iniciativa del seu amic es sobreposava al neguit d'ignorar els seus projectes, va arronçar-se d'espatlles i va mormolar:

— Una bona pensada, segurament.

— Tañocal.. — va cridar-li En Lau amb una còlera mal fingida... — No badis... Amunt tant depressa com puguis...

L'impaciència d'En Lau per enfilar-se depressa i amagar-se era ben justificada. Si els poiutxes arribaven a temps d'atrapar-los en plena ascensió, els matarien a cops de roca; era segur.

— Apa... Això és com si pugessis al pal de messana... a plegar l'escandalera... (1) — deia En Lau jovialment, mentre agafat a la corda anava apuntalant els peus als sortints de les roques.

Els ex-mariners no varen consumir gaires minuts a hissar-se per aquella muralla formidable.

— Ara... quan arribem a dalt de tot... comptel.. — deia En Lau al Roig que penjava tres o quatre canes enllà, però al mateix nivell. — Cuitem a ageure'ns... que no ens puguin veure de l'altra banda estant...

Els va sobrar temps. Feia una estona que havien deslligat els llaços i que els havien plegat amb una cura esquisida, quan van veure aparèixer entre les mates de l'altra banda les llances dels poiutxes. No era possible que descobrissin En Lau i el Roig immòbils darrera un rengle d'arbrissos de fullatge atapeït. Podien haver fugit, sense esperar l'aparició de llurs antics amos, però no havien tingut cor de privar-se de la satisfacció pueril de fer-los pam i pipa des d'un amagatall segur. Bé tenien dret a un moment de bon humor després d'aquelles hores d'engúnia, a un instant de distensió després d'un esforç temerari.

El Roig, faceciós de mena, no en tenia prou amb fer-los ganyotes, no cessava de dir atrocitats que es perdien dins el gargoteig de l'aigua.

— I que són lletjos! Fixat'hi, Lau. Ara que feia dies que no els veïem... Ja es poden pintar la cara de vermell ja, que la vergonya no la coneixeran pas mai...

poiutxes es retiraven amb el cap cot, ja creien que tot fóra bufar i fer ampolles.

Aquest optimisme exagerat no trigà gaire a minvar fins a reduir-se a unes proporcions legítimes i raonables. Havien escapat d'una i grossa. Però... — Encara no som on anem... — va mormolar En Lau sumint en una frase el curs silenciós que havien fet els seus pensaments.

Ell i el Roig havien restat estesos al sol per eixugar els quatre pellingots que no es podia pas dir que arribessin a vestir-los. Estaven estenuats, de més a més. D'ençà que l'aigua els havia sorprès dins la cova, ni havien reposat un instant ni havien tastat un bocí. La fam acabà de cridar-los a la realitat i de treure'ls d'aquella lassitud en que s'havien deixat anar.

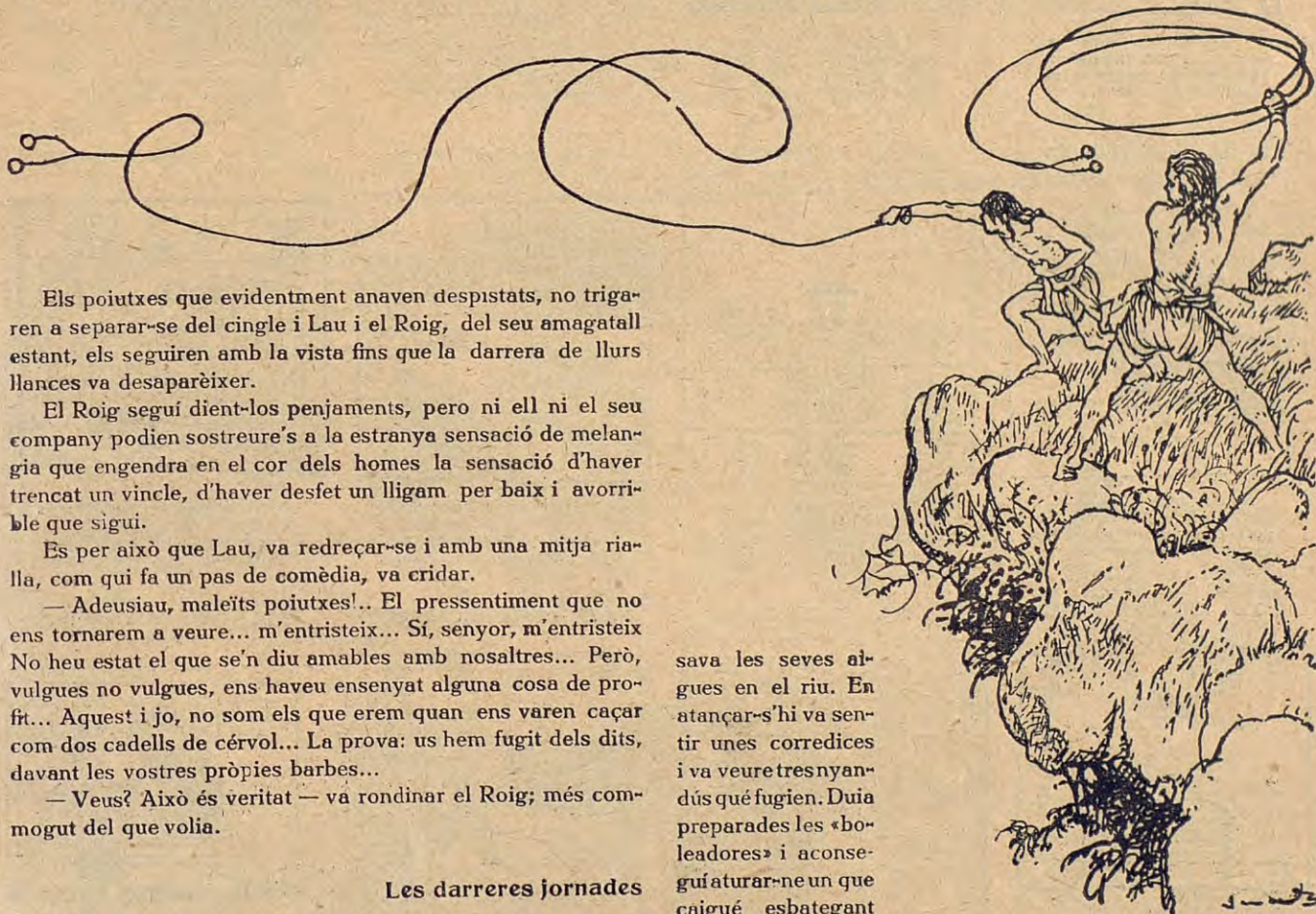
— Haurem de pensar en caçar o en pescar alguna cosa... Tinc una gana que m'alça... — va fer el Roig.

Aleshores varen adonar-se que tot llur arsenal es componia de tres cordes de couro i de dos ganivets. Era ben poc.

— Sense cavalls! — va sospirar En Lau, mesurant l'enormitat de llur pèrdua. I ves a saber si hi ha trenta, quaranta o cent llegües d'aquí al primer poblat espanyol..

Això, per una banda i per l'altra hi havia aquell sentiment de desempar, de naufragi, de desilusió que experimenta tot home de la pampa així que es troba obligat a caminar. En Lau, després del seu llarg captiveri, s'havia avesat a donar al cavall una valua gairebé supersticiosa. Un home sense el cavall no acabava d'ésser un home. Propiament l'home de la Pampa és un home dalt d'un cavall: una mena de centaure.

El Roig menys inclinat a la filosofia que el seu company, s'ocupava activament d'atrapar alguna cosa mengívola. En la seva exploració va arribar aviat a una torrentera que ves-

Els poiutxes que evidentment anaven despistats, no trigaren a separar-se del cingle i Lau i el Roig, del seu amagatall estant, els seguiren amb la vista fins que la darrera de llurs llances va desaparèixer.

El Roig seguí dient-los penjaments, però ni ell ni el seu company podien sostreure's a la estranya sensació de melangia que engendra en el cor dels homes la sensació d'haver trencat un vincle, d'haver desfet un lligam per baix i avorrible que sigui.

Es per això que Lau, va redreçar-se i amb una mitja rialla, com qui fa un pas de comèdia, va cridar.

— Adeusiau, maleïts poiutxes!.. El pressentiment que no ens tornarem a veure... m'entristeix... Sí, senyor, m'entristeix. No heu estat el que se'n diu amables amb nosaltres... Però, vulgues no vulgues, ens heu ensenyat alguna cosa de profit... Aquest i jo, no som els que erem quan ens varen caçar com dos cadells de cérvol... La prova: us hem fugit dels dits, davant les vostres pròpies barbes...

— Veus? Això és veritat — va rondinar el Roig; més comogut del que volia.

Les darreres jornades

El perill que acabaven de passar era tan greu, que cap dels dos amics tenia esma de pensar que en podien venir d'altres. Plantats a l'altra banda del riu, havent vist com els

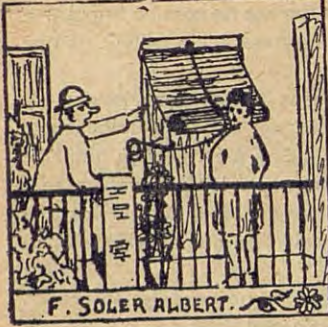
sava les seves aigües en el riu. En atancar-s'hi va sentir unes corredices i va veure tresnyandús que fugien. Duia preparades les «boleadores» i aconseguí aturar-ne un que caigué esbatent violentament. Aviat li fou a sobre i li tallà el coll.

(Continuarà)

(1) Nom d'una vela.

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 61. — FRANCESC SOLER

A mí m'agrada cantar però als cinc minuts que canto surt un veí del replà i em vol donar un mal tanto.

N.º 62. — JAUME R. VILA

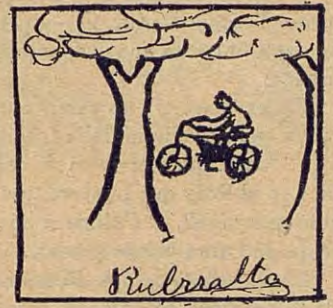
A mí m'agrada llegir el simpàtic VIROLET i poder-me divertir i passà el rato distret

N.º 63. — ANTONI VALLES

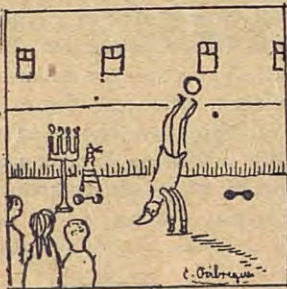
Jo voldria ésser ben ric per comprar-me un vestut i voltar per Barcelona fent tot el dia la mona.

N.º 64. — JOSEP RUBIRALTA

Lo que a mí em plauria més és tenir forces diners; per poder-me passejar amb un bonic «side-car».

N.º 65. — ESTEVE FABREGUES

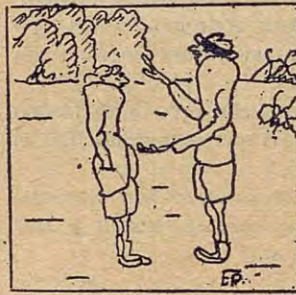
M'agrada fè el comediant i per ço compri una mona que des d'ara en endavant exhibiré a Barcelona.

N.º 66. — JOSEP TORRENT

El meu gust? Tot l'estiu, quan el calor és més viu, no moure'm mai de la mar i sols viure per nedar.

N.º 67. — ERNEST PUJOL

Lo que jo faig amb més gust mai diries què és Pepet? Pendre part en el concurs que publica el VIROLET.

N.º 68. — PERE CASAS

A mí m'agrada caçar que és cosa molt divertida per després poder menjar i guanyar-me bé la vida.

N.º 69. — JOAN MEDINA

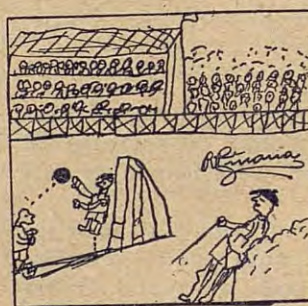
A mí m'agrada molt col·laborar al VIROLET perquè puc treure un cinema que és força boniquet.

N.º 70. — JOAN MEDINA

A mí m'agrada molt anar amb barret de palla doncs així no em toca el sol i em té enveja la canalla.

N.º 71. — RICART PINYANA

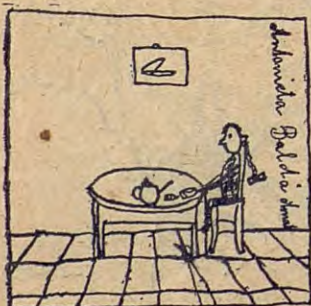
M'agrada molt el futbol i passo molt bé l'estona mentre no fan cap bunyol els «asos» del «Barcelona».

N.º 72. — NARCIS MATAS

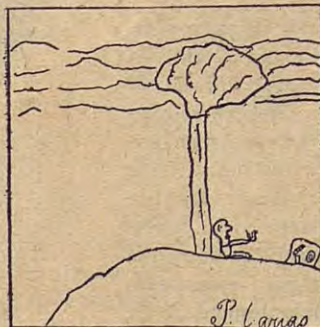
El que a mí m'agrada més és l'ofici d'impressor perquè és un bon ofici i es poden guanyar diners.

N.º 73. — ANTONIETA BALDÀ

Em plau pendre xocolata preferible si estic sola doncs així sempre em va tota ben de dret cap a la gola.

N.º 74. — PERE VARIAS

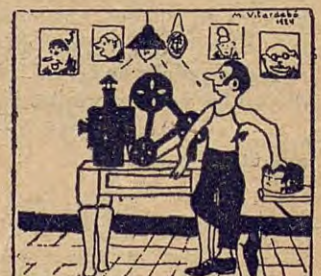
A mí molt m'agrada reposar dessota un pi tot menjant pa i butifarra i bevent traguets de vi.

N.º 75. — RAMON CARRERES

Al futbol a mí m'agrada jugar sempre de porter per parar forces pilotes com en Zamora sap fer.

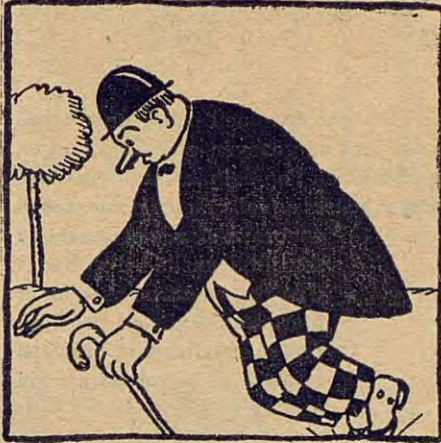
N.º 76. — MIQUEL VILARDEBÓ

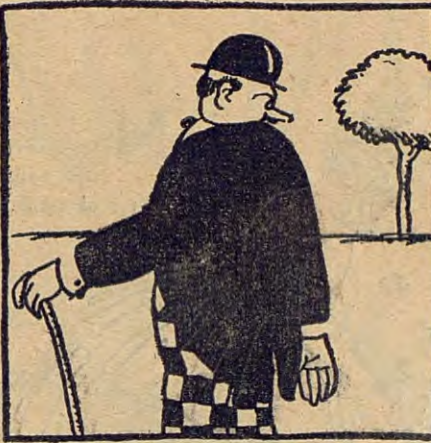
Lo que a mí em plauria més és fer cine amb «Pathé Baby» amb les sis pel·liculetes que tindria si guanyés.

Rodolins incomplets

L'ensopegada

Anant a càl advocat

Per saber que cosa era

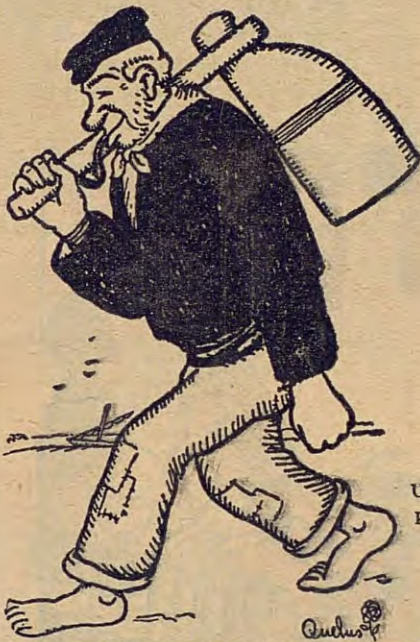

I ha collit, o dolç encant

FRASE FETA

JEROGLIFIC

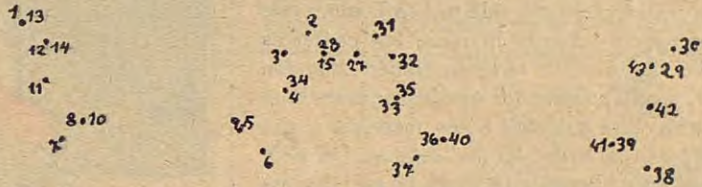
ENTRETENIMENT

El tior de, és el ke de els músics x dint 3-s.

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. El paraigua s'ha deixat i arreplega un gran ruixat. 2. Mentre puja per l'escala tot el vestit li regala. 3. I la dona l'ha eixurat estenent-lo en el terrat. Frase feta: Ensenyar l'orella. Jeroglific: Obre les portes al bon dia i prepara't pel dolent. Entreteniment: Una xeringa.

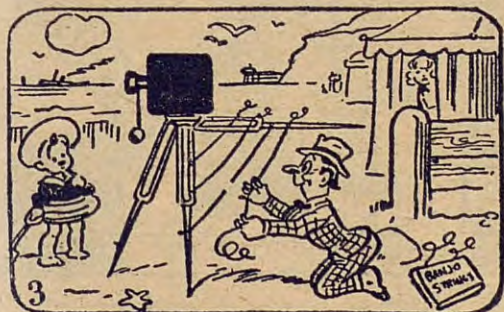
Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

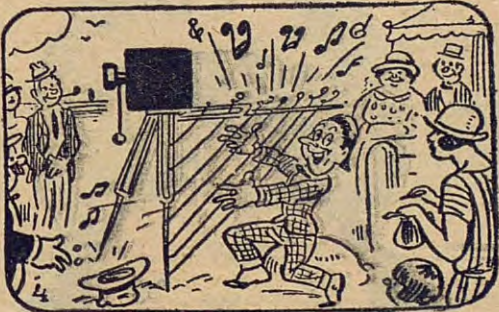
Com que tot es plè de «Kòdaks»,

el fotògraf no fa un ral.

Pero en canvi te un gran exit

amb l'aparell musical.

(Del Comic Cuts)

Tot plè de desconfiança

el rellotge no ha deixat

I en tombar la cantonada es troba que li han robat.

En Peret

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

(Acabament)

Més jo sabia bé prou que en aquell palau de marbre les amistats del pare no gosaven atansar-s'hi, i en Blai pagès no venia, en Pep del mercat no se'l veïé més i el pare restava sense aquells amics d'infantesa i enyorava el veïnat amable i senzill! I en lloc d'en Roc i d'en Pep, venia monsenyor el Marqués del castell pròxim i venien embaixadors, prínceps i reis i el pobre pare vivia encongit i en parlar fins se li nuava la gola, sempre amb aitals amistats no li era permès parlar amb aquella naturalitat que Déu ha donada! I arribà un jorn en que jo, pobre xaval inexpert de la vida, vareig persuadir-me de que les riqueses no són l'únic

mitjà per fer a un hom feliç: fou quan en Tom, posant-se malalt, moria. « Mare, mare! — vareig cridar — no és possible comprar una nova vida per en Tom a canvi de nostres riqueses? » — I com la mare em contestés que ni totes les riqueses que tanquen el món no poden tornar la vida, vareig comprendre que les riqueses hom les abilla de una vàlua que elles no es mereixen i que la meva cobejança m'havia fet mal estimar. I el pare m'advertí: — « Ja veus Peret, que dintre de tant benestar et flagella una pena que és la mort del teu amic fidel, en Tom! Tornem a la caseta humil i cuidarem de nostre part. Jo em sento morir sense les cabretes i sense'l gall matiner! » — No ploreu, pare! — vareig exclamar cuïtant a abraçar-lo — aniré a Bona Fada que ens torni a la Felicitat que jo creia tant lluny de la nostre caseta! I ella, que tot li és fàcil, tornarà la vida a en Tom!

La Bona fada devia escoltar-me, puix en Tom sigué el primer en arribar... venia amb el pare i la mare. El dia entrava per les esclotxes de la meva cambra perfumada de les sentors de les pomes camoses i dels tomàtecs madurs que pengen de les vigues. Un bés de la mare em desvetllà, mentre el pare m'advertia que un dia preciós s'accentuava i que aniríem a fires amb el carret a proveir i que em compraria una barretina

llampanta i un gec de vellut per anar a les ballades de la Plaça el dia de la Festa Major. Encara no sóc prou feliç?... Sort de la nit que tot fou un somnil

LOLA
A Paris, 24.